
Imre Eszter

TAROT-REGÉNY

I. A Mágus

Elkészült. A Napban fény, a Merkúrban makulátlan gondolatok, vágyakozás a Vénuszban, követelő harciasság a Marsban, szétszóródni vágyó szerencse a Jupiterben, a mindenség súlya a Szaturnuszban, sejtés az Uránuszban, álmok a Neptunuszban és meghalás a Plútóban. Tisztán tárta fel magát a tudás és a gondolkodás mámora. A játék-égbolt tökéletes volt, és ezt ő is tudta. Hibátlan, akár az összes előző munkája. De hiába nézte. Nem lendült mozgásba. Pedig azt hitte, hogy ezúttal végre megtörténik. Ez volt élete legnagyobb munkája. Soha, egyetlen játékához sem tanult ennyit. Soha, egyetlen játékához sem gondolkodott ennyit. Mindent a legapróbb részletekig kiszámolt, és addig feszítette elméjét, amíg megértette az eget. Igaz, sosem készített még egyetlen olyan játékot sem, amelynek ne értette volna minden részletét, némaságának minden törvényszerűségét, de ez most más volt. Gondolatban számtalanszor végigjátszotta, látta a bolygók mozgását, és hallotta a játék-világűr delejes zaját. Kezének minden mozdulatát kiszámította és megtervezte, majd a kifogástalanul megmunkált mozdulatok közben hallgatta az égi törvényeket. Tudta, hogy ha egyszer elkészül vele, meg fog történni. Tudta, hogy most sikerülni fog az, ami eddig még sosem. Feszült benne a bizonyosság, hogy most építi meg az első olyan játékát, amely mozgásba fog lendülni. De a tökéletes égbolt mozdulatlan maradt. A Játékkészítő szikkadt elmével nézte újabb szoborrá merevedett, néma játékát.

Ő volt a legelismertebb játékkészítő a világon. Szakmai sikerei évtizedek óta felülmúlták minden más játékkészítőét. Minden díjat elnyert, és ország-világ leborult tudása és emberfeletti alapossága előtt. Emberfeletti. Irigyei csalásra gyanakodtak. Az évek alatt egyre többen kérdőjelezték meg a módszereit. Ennyire pontosan ember nem dolgozhat, mondták. Ilyenre csakis gép képes. Kifogástalan remekművei egyre többször keverték gyanúba. Szorongott a gondolatától, hogy egy nap majd szemfényvesztőnek fogják

nevezni. Tarkójában érezte a félelmet, hogy eljön majd a pillanat, amikor kiveti magából a világ. Az a világ, ahol sikert sikerre halmoz. És akkor majd kitaszítottként és csalóként lesz kénytelen leélni élete hátralévő részét. De miért is bánta volna, hogyha kiveti magából az a világ, amelyikhez már egyre kevésbé tartozik, és amelyhez tulajdonképpen már csak a kényszeres bizonyításvágya köti? Azokban a pillanatokban, amikor a tiszta ész könnyített a szorításán, érezte, hogy ettől a világtól már nem kap semmit a díjakon és a szakmai elismertségen túl, ami pontosan olyan volt, mint a díjazott remekművei: tökéletesen megtervezett és kivitelezett, tét nélküli, mozdulatlan és néma játék.

Fiatalakora óta tudta, hogy létezik egy másik világ a hivatásán belül, ahol másak a szabályok, és ahol mindaz, amiért ideát ünneplik, mindaz, ami az életévé nőtte ki magát, semmit nem ér. Létezik a hivatásán belül egy világ, ahol ő egy senki.

* * *

Szakmai összejöveteleken ugyan soha nem látta őket, de néha, amikor a várost róttá, az volt az érzése, hogy őket látja. Eleinte csak kisebb csoportoknál volt ez a benyomása, később azonban úgy tűnt neki, hogy valahányszor beül egy kávézóba, a többi asztalnál ők ülnek. Soha nem beszélt egyikükkel sem – tudomása szerint legalábbis –, mégis az volt az érzése, hogy akarata ellenére is köztük jár.

Senkinek nem beszélt erről. Ott, ahol az ő napjai zajlottak, szó sem lehetett arról, hogy akár csak megemlítsé őket. A szakmája volt az élete, a szakmájában pedig megkérdőjelezhetetlen íratlan törvények uralkodtak. A tudás és a tanulás volt az origó, és senki nem fecsérelné volna arra az idejét, senki nem terhelte volna a szellemi terét, hogy olyanokkal vagy egyáltalán olyanokról beszéljen, akik nap mint nap a játékkészítés alaptörvényeibe és a színtiszta tudásba törlik a sáros bakancsukat. Ennek ellenére a Játékkészítő hallotta a róluk szóló legendákat, ahogy mindenki más is a szakmában – honnan? Mindenki ugyanúgy tudta: vannak olyan játékkészítők, akik az ellentétét vallják mindannak, amiben ők hisznek, és a munkájuk is merőben más. Nincsenek szabályaik, és szabály nélkül a játékkészítés nemes hivatása ellehetetlenül. A munkáik pedig... már amennyiben munkának lehetett nevezni a zabolátlan szeszélyek tárgyi megnyilvánulását, nos, azok egy tekintetben különböztek igazán az övéiktől: mozogtak. Ezt már csak kimondani is szégyen. Az igazi, hivatásukat méltón képviselő játékké-

szítók ugyanis pontosan azért tanultak és dolgoztak egész életükben, hogy tökéletesen mozdulatlan játékokat építhessenek. Mert csak azt lehet megismerni, ami mozdulatlan. Ennek a mozdulatlanságnak az eléréseért hívták életre minden szabályukat, ezt a mozdulatlanságot volt hivatott elősegíteni az életüket meghatározó minden rítus és a megkérdőjelezhetetlen fegyelem. A játékkészítők minden pillanata egy rítus része volt. Nappalaik és éjszakaik termékeny fegyelemben zajlottak. A tanulás, a kötelező séták, a számolásra és tervezésre szánt idő, ahogy az építésre és a pihenésre kijelölt idő is szigorú szabályozás alatt állt. Mindenkinek egyéni időbeosztása volt, a saját testi és szellemi ritmusához igazítva. Ennek természetesen külön mesterei voltak, akik felmérték a játékkészítőt, majd kialakították számára a tökéletes rendszert. Ő is így élt, már évtizedek óta. És most pontosan ezért érték támadások: túl jól teljesített. A munkáiról már nehéz volt elhinni, hogy ember alkotta őket. Ő pedig egyre többet gondolt a legendára, amelyről senki nem beszélt: a mozgó játékokra. Eleinte csak a sétára kijelölt időben jutott eszébe. Ez volt a nap egyetlen olyan időszaka, amikor megengedett volt szabadon gondolkodni. Először csak véletlenszerűen, látszólag a semmiből tört rá a gondolat, hogy vajon milyen lenne olyan játékot építeni, ami mozog. Különös pillanat volt. A játékkészítők ugyanis azt vallották, hogy minden gondolat jön valahonnan, és – ami a gondolkodásukat meghatározó egyik alapvetés volt – minden gondolatot vissza kell vezetni az eredetéhez, majd elraktározni. Így lehetett tisztán tartani az elmét, és megteremteni benne azt a mozdulatlanságot, amit a játékaikban is céloztak. Mert csak egy rendezett elme képes az alkotásra és a munkára. Ezért, amikor először felbukkant a fejében a gondolat, nemcsak meglepődött, hanem zavarba is jött: vajon milyen lehet olyan játékot készíteni, ami mozog? Ennek a gondolatnak sehol nem volt forrása, ebből adódóan pedig elraktározni sem tudta. Szabadon maradt az elméjében, és attól a sétától kezdve újra meg újra felbukkant. Egy idő után elkezdett jobban odafigyelni rá. Ezután egyre többször érezte, hogy annak a bizonyos másik világnak a képviselőit látja. Nemsokára a gondolat vágyat ébresztett benne: vajon milyen lenne olyan játékot építeni, ami mozog? – gondolta, és édes szorítást érzett a mellkasában. Tudta, hogy olyat tesz, amit nem volna szabad. Igaz ugyan, hogy eleinte csak a szabad gondolkodás óráiban engedett teret a forrás nélküli gondolatoknak és a vágnak, de akkor is szabályellenes volt: a hivatása kiindulópontja, célja, tétje és lényege a mozdulatlanság volt. Nem lett volna szabad engednie ennek az alantas gondolatnak.

De már késő volt. A mozgás megszállottjává vált, és ekkorra már rég nem tartotta be a napirendjét: amikor csak lehetett, a mozgásról töprengett. Vágyakozott, sóvárgott utána.

Ez a vágy vezérelte, amikor az egyik sétája alkalmával ösztönösen a nyomába szegődött két fiatalembernek. Biztos volt benne, hogy a mozgó játékok világához tartoznak. Egyik aluljáróból jöttek fel éppen, amikor megpillantotta őket. Nem volt nehéz, mivel már a megjelenésükkel és a kedélyükkel magukra vonták az ember figyelmét. Harsány gondtalanság lengte körül őket. Élcelődtek egymással, és közben nagyokat nevettek. Ezenkívül nem volt rajtuk semmi szokatlan, de ő mégis, mint az előző hetekben már annyiszor, meg volt győződve róla, hogy őket látja. A játékkészítőket, akiket nem volt szabad így nevezni.

Utánuk szegődött. Az alkonyati fényben cégérek, lámpák, reklámtáblák villantak. A neonlűktetésben a járókelők mohó kortyokban itták a nagyvárosi este ígéretét. A két férfi céltudatosan, örömmel haladt célja felé a városi kaleidoszkóp-tájban.

Gondolatai már rég nem a megszabott mederben folytak. Nem kereste sem a forrásukat, sem a céljukat, csak ment a két férfi után, és ízlelgette ezt a különös, eddig ismeretlen szabadságot. Hagyta, hogy elérjék a mindenhonnan érkező impulzusok, és már nem tudta, hogy időben hol tart, a napirendjének melyik pontját rúgja fel éppen. Kárörömmel elegy izgalom forrt benne, ahogy arra gondolt, hogy vajon mit szólna ehhez a sok irigye, aki azt feltételezi róla, hogy már nem is ember, hanem gép. Belebizsergett a kihágás gondolatába, és buja örömet lelt a karneváli forgatagban.

A város gyomrában járt. Minden lépése ígéret volt, hogy hamarosan megtudja, hová tart a két férfi. Azt vette észre, hogy sűrűsödni kezd körülötte a város. Mintha a teljes forgalom, az este és az összes valahová tartó ember egy pontba tömörült volna. Olyan volt ez a pillanat, mintha önmagába robbant volna a város, befelé szórva szét mindazt, amit valaha az embereknek kínált.

Az égen lila neon villant: ARCANUM. Különös érzése támadt. A belvárosnak is a legközpontibb részén jártak. Jól ismerte ezt a környéket. Mégis egészen bizonyos volt benne, hogy sosem látta még ezt a szórakozóhelyet – mert az egyértelmű volt, hogy a városi éjszaka egyik csomópontja kínálja fel magát neki.

A bejárat előtt hangosan cseverészett a tömeg, de nem tudta kivenni a szavaikat. Olykor nevetés csendült fel, ez volt az egyetlen, amit tisztán hal-

lott. Az emberek lassan fogyatkozni kezdtek. Apránként oszlott a tömeg: az ARCANUM szája egyenként nyelte el az embereket.

Két nevetés közt ő is besurrant – úgy érezte, hogy nem jogosult belépésre, és csalás által jutott be.

Odabent lila-rózsaszín folyosó fogadta. Szűk volt, mintha egy áramvonalas neonsikátorban haladt volna előre. Egy pillanatra az volt az érzése, hogy nem a saját akarata vezérli. A falakon túlról dübörgés szűrődött át: zene és a tömeg duruzsolása. Ekkor feltűnt neki valami a szűk síkatorfalakon. Itt is neonok villództak. Véletlenszerűen megjelent egy ábra, majd ugyanolyan hirtelen el is tűnt. Utána egy másik ponton feltűnt egy újabb, merőben más kép. Ördögbotok forogtak, majd amikor elnyelte őket a lilán lüktető fal, lovak ügettek keresztül a helyükön. Amikor a lovak is tovatűntek, egy homokóra sejlett át a lilán, és lassan elkezdtek leperegni benne a homokszemek. Amikor az utolsó szem is leért, az óra megfordult, majd egy szempillantás alatt mérleggé változott, melynek két tálcáján két korsó pihent. A korsókból holdfény csorgott a padlóra. Lehajolt és két ujját belemártotta. Olyan volt, mintha a bőre a Holdból fakadt tejet itta volna. Áramütésként hasított belé a kérdés, hogy honnan ezek a gondolatok. Ekkor azonban a tömeg zaja egyszerűen valóságosan felerősödött, mintha a hang készen állt volna bármelyik pillanatban áttörni a delej-falat. Elmosolyodott. A folyosó egyre csak nyúlt, az ábrák egyre szaporodtak a falon. Lépte tocsogott a holdnedűben, szemét nem tudta levenni az egyenként felbukkanó égitestekről, tárgyokról és élőlényekről. Egy macska csengettyűvel játszott, majd a következő pillanatban a csengettyűből egy sisak nőtt ki. A sisakból egy téglá tűnt elő, majd egy újabb és még egy és még egy, mígnem lassan, téglánként a szeme láttára épült fel egy torony. Ekkor kúrtszó hasított át a még mindig távolinak tűnő tömeg moráján, és a torony omlásnak indult. A fal villant egyet, és a vakító lila fény arra készítette, hogy becsukja a szemét. Amikor újra kinyitotta, hatalmas kereket pillantott meg a falon. A kerékről csillagok, a Nap, és egy érzéki ölelésben összefonódott pár hullt alá. Nem bírta tovább. Érezte, hogy az idegrendszer atomjaira hull. Csak menni akart előre, elérni valahogy a folyosó végére. Tudni akarta, hogy hol van, de még annál is inkább feszítette a kérdést, hogy mi történhet odabent, ahonnan a hangok érkeznek.

– Be vagy ki? – szólalt meg váratlanul egy könnyed hang a háta mögött. Hogy nem vette észre, hogy van mögötte valaki? Amikor hátrafordult, jeges rettenet szorította össze a torkát. Egy akasztott embert pillantott meg. A férfi a bokájánál fogva lógott, és arcán szórakozottság tükröződött. Derűsen tette fel újra a kérdést: – Be vagy ki? – Be – felelte, és abban a pillanatban

megszűnt a torkában a szorítás. Megszűnt minden érzélem és érzet. Eltűnt minden gondolat. A folyosó tágulni kezdett, mint egy levegőtől duzzadó gigászi tüdő, és a falak lassan áttetszővé váltak, mígnem teljesen eltűntek.

Sosem látott színekavalkád fogadta. A színek hangok, illatok és tárgyak is voltak. Sivított a sárga, repedt a szürke és kongott a barna, és a kavalkádba önfeledten belemerítkező tömeg egy emberként játszott velük.

Megpillantotta a két férfit. Beszélgetésükből újabb színek szálltak fel, mint füst a dohányzó ajkai közül. Követte a színes gomolyfelhőket. Könnyedén hatolt át a tömegen. Mintha senkinek és semminek nem lett volna szilárd kiterjedése, miközben a tér zsúfolásig tele volt, a terem csak úgy ontotta magából a játszó, nevető embereket és a legkülönösebb játékokat.

Vele szemben egy férfi jojózott. Ahogy figyelni kezdte a színes korong ismétlődő fel-le útját, rendeződni kezdett körülötte a tér. Egyszeriben átláthatóbb, valóságosabb lett a terem, és a dolgok szilárdulni kezdtek körülötte. Még mindig a jojót figyelte, de a szeme sarkából látta az embereket, akiknek egyre hangsúlyosabbá vált a teste, játékaik pedig megfogható tárgyakká váltak. Egy férfi ördögbotokkal zsonglörködött, egy másik pedig tüzet fújt a színek közé, majd egy harmadik a lángokból formázott újabb és újabb játékokat. Mozgást érzékelt a feje fölött. Vetett még egy utolsó pillantást a jojósra, akinek a kezében örökmozgóvá vált a játék, majd felnézett. A valószerűtlenül magas mennyezethez közel vékony, magas férfi sétált egy kötélén. Látszott rajta, hogy minden sejtjével az egyensúlyozásra figyel, mosolya azonban mégis laza és könnyed volt, mint a vasárnap délelőtt. Arcán ugyanaz a derűs nyugalom ült, mint a jojósén. És az ördögbotozóén. És a tűzjátékosén. A játékkészítő végignézett az arcokon. Mindegyikről ugyanaz a könnyű derű és nyugalom tekintett vissza rá. Még egyszer szemügyre vette a kötéláncost. Ahogy tekintetével a lépéseit követte, egyre nagyobbra feszült benne a vágy, hogy legalább csak egyszer láthassa, ahogy mozgásba lendül egy játéka. Visszapillantott a jojósra. A korong zuhant, pattant, majd elindult felfelé, és ő látta maga előtt a keservesen néma, örökké mozdulatlan égboltját. Soha nem érzett még ennyire erős vágyakozást.

Ekkor észrevett valamit a jojós arcán. A férfi nem szólalt meg, de tekintetével, vonásainak átrendeződésével mintha ugyanazt kérdezte volna, mint a bokájánál fogva felakasztott férfi: – Be vagy ki?

– Be – suttozta a Játékkészítő, mire a jojós felpattant, és a háta mögött kiemelkedett a falból egy ajtó.

Elnémult a dübörgés. Eltűntek a színek. Megszűnt minden mozgás. Egyedül állt egy beláthatatlanul nagy teremben, előtte egy ajtó. Az ajtó fölött megjelent egy felirat:

A MÁGUS

Közelebb lépett és megfogta a kilincset. Még egyszer körülnézett, de nem látott senkit. Lenyomta a kilincset. Az ajtó nem mozdult. – Ki vagy be? – hallotta ismét az akasztott ember hangját. Határozottan válaszolt: – Be.

Mély hang törte meg a csendet:

Ördögé istené igené nemé könnyűé nehézé.

Úgy hangzott, akár egy rejtvény.

Meg kell fejtenie a belépéshez? Egy pillanatra kiszakadt mindenből. Hirtelen áthatolhatatlan távolság húzódott közte és a karneváli zsongás között. Gondolatnyi idő alatt eltávolodott a kötéláncostól, a jojóstól, a színka-
valkádtól, az önfeledt játék hangjaitól, a tömegetől, a két férfitől, a tudószerű folyosótól, a villódzó ábráktól, az akasztott embertől, az ARCANUM felirattól és a város éjszakát emésztő gyomrától.

Újra a mozdulatlan játéka mellett állt. Semmi más nem volt körülötte. Kaján némasággal meredt rá a megtervezett égbolt, és ő érezte, hogy készen áll bármelyik pillanatban szétzúzni, megsemmisíteni a saját munkáját. Vajon nem az irigyeinek van igaza? Csalt volna, és megfélelkezett róla? Már semmiben nem volt biztos. Az égbolt nem válaszolt. Vagy ő maga vált géppé? Üvölteni tudott volna, de csak állt némán, mint az égboltja.

Ördögé istené igené nemé könnyűé nehézé –

hangzott fel újra a rejtvény. Mit várnak tőle?

Ördögé istené igené nemé könnyűé nehézé.

Izgatottság, düh és kíváncsiság izzott benne. Eszébe jutottak az elmúlt évtizedekben elnyert szakmai elismerések, díjak. A rituálisan leélt évekre gondolt, és újra megfeszült gyomrában az akarás, ami ezekben az évtizedekben hajtotta. Megannyi mesterien megtervezett és megépített játéka gúnyolódott most vele. Gonosz némaságban meredt rá a temérdek elvégzett számítás, és mindenre rátelepedett a kíméletlen mozdulatlanság.

Ördögé istené igené nemé könnyűé nehézé – szólt újra a feladvány.

Egyszeriben gyökeret vert benne a hiábavalóság érzése, és ekkor féktelen nevetés szakadt fel a torkából.

Kinyílt a Mágus ajtaja.

Az előző teremnél jóval kisebb tér nyílt meg előtte. Ahogy belépett, az ajtóval szemben egy asztalt pillantott meg, amely mögött egy férfi állt. Különös ruhát viselt: testét piros bársonyköpeny borította, fején nagy, lecsüngő

karimájú kalapot viselt. Arcán bármikor szólni kész derű játszott. Teljes lényéből csak úgy bugyogott fel a könnyedség. Jobb kezében egy botot emelt a magasba, a bal az asztalon pihent. Az asztalon egy kehely, egy érem és egy kard. A Mágus mozdulatlansága maga volt a mozgás. Könnyű és eleven. A tartásából áradó elevenség kortalanná tette. – Kerülj beljebb! – mondta, és letette a botot az asztalra. – Nézz szét, érezd otthon magad!

A Játékkészítő körbenézett. A szoba vele együtt fordult egyet. Az egyetlen ablak arról a falról nézett vissza rá, amelyikre éppen rápillantott. A többi falon ugyanaz a négy ábra váltakozott: bot, kard, érem és kehely. Valahányszor az ablak átkerült az egyik falról a másikra, az ábrák is egy fallal arrébb tolódtak. Bármerre mozdult, az ajtó mindig a háta mögött volt, a Mágus asztala pedig vele szemben. – Játsszunk? – szólalt meg újra lecsüngő kalapja alól.

– Játsszunk – felelte a Játékkészítő, és az ablakra pillantott. Az üvegen túl a sötét égbolton lassan kiontott magából fényét a Nap. Gondolkodott a Merkúr, vágyakozott a Vénusz, követelt a Mars, szerencsését szórta a Jupiter, beszélt, beszélt a nehéz Szaturnusz, sejtett az Uránusz, álmodott a Neptunusz, és meghalással andalított a Plútó.